

Det er denne Sakene i Lovgivningen, som det ved de omhandlede Bestemmelser i Lovforslagers § 9, jfr. § 10, der iøvrigt selvfølgelig tænktes supplerede ved nærmere instruktive Forskrifter, er tilfattet i alt Fald delvis at udfylde. De fra Udenrigsministeriet nu fremkomne Udtalelser om de herhenhørende Forhold i fremmede Havne og om Konsulernes Stilling i disse Sager i det Hele have imidlertid fremkaldt Uvil hos Ministeriet om, hvorvidt det saaledes tilstræbte Niemed tilfulde vilde kunne naas, naar hine Bestemmelser affattes, saaledes som i Lovforslaget er stet, og man har derfor ansat det for rettest at søge disse forandrede ved de nedenfor fremsatte Vningsforslag, med Hensyn til hvilke man skal bemærke Følgende:

Da et Skibs Mandskab altid har Krav paa at nyde den Beskyttelse for Liv og Lemmer, som den danske Lovgivning hjemler, og i Genhold til hvilken det har taget Tjeneste, ligesom Afskibene paa sin Side have en ligesaa bestemt Ret til at forlange, at Skibet ikke skal kunne erklæres usødygtigt, fordi det fremmede Steds Love i dette Spørgsmaal ere strengere end vore, efter hvilke han alene er pligtig at rette sig, er det selvfølgelig kun med Hensyn til Formaliteten af det i § 9 omhandlede Eftersyn, navnlig med Hensyn til Sammensætningen af Besigtelseskommissionen, at de paa Stedet gjældende Regler ere tænkte anvendelige, og det maa formentlig ogsaa erkjendes, at det, forsaavidt der paa vedkommende Sted i Udlandet maatte være ansat en offentlig Myndighed til Undersøgelse af Skibets Sødygtighed, vilde være baade den simpleste og for de forskjellige Interesser mest betryggende Uvei, om Eftersynet kunde betros denne Myndighed. — Det er imidlertid af Udenrigsministeriet fremhævet, at det i alt Fald hyppigt vil være tilfældet, saaledes til Exempel i England, at den nævnte Myndighed ikke vil være berettiget, endfige forpligtet, til at besigte andre end de nationale Skibe, og at det, selv om den baade kunde og vilde indlade sig paa en Undersøgelse af andre Skibes Sødygtighed, neppe vilde kunne ventes, at Skibets Hjemsteds Love vilde blive lagte til Grund for en saadan Undersøgelse. Ved at indskrænke den paagjældende offentlige Autoritets Virksomhed til en Undersøgelse af Skibets Tilstand og overlade Konsulen i Genhold til det Dphyste, og idet han kun tog Hensyn til, hvad der kom i Betragtning efter den danske Lovgivning, at afgjøre, om Skibet kunde anses for usødygtigt, vilde man mulig lægge en for stor Myndighed i denne Embedsmands Haand, navnlig dersom der kunde blive Spørgsmaal om tillige at tillægge saadan Afgjørelse andre Virkninger end den indskrænkede, at berettigede Mandskabet til at blive

afmønstret. Overhovedet har Udenrigsministeriet fundet Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at en Ordning, hvorved det henlagdes til Konsulerne direkte at gribe ind i Afgjørelsen af Spørgsmaal om Skibes Usødygtighed, ikke altid vilde frembyde den sikreste Garanti for, at Afgjørelsen blev saa sagkyndig og upartisk som ønskeligt. Efter hvad foran er bemærket om Banfælighederne ved at faae Eftersynet udført af en stedlig offentlig Autoritet, maatte Forholdet nemlig ordnes saaledes, at Konsulen beskifter Synsmændene, enten for i Forbindelse med ham som Formand, ligesom Skibsinspektøren, at afgjøre Sagen, eller saaledes, at han lader Synsmændene afgive deres Erklæring og forbeholder sig at stadfæste eller forkaste deres Afgjørelse, eller endelig saaledes, at Synsmændenes Afgjørelse ikke kan omstødes. Men heraf vilde der idetmindste paa sine Steder kunne opstaa Misligheder, idet Konsulen, hvis han ikke selv er Skibsreder eller bestjæftiger sig med Søhandlen, muligvis savner den fornødne Indsigt i disse Forhold, og hvis han er Skibsreder eller eier Skibsværst, direkte eller indirekte kan have Fordel af, at fremmede Skibes Sødygtighed bedømmes saa strengt som muligt, eller at de tvinges til at foretage Reparationer paa Pladsen, og selv om han personlig holdes udenfor Deltagelse i Besigtelsen, bliver det dog i alt Fald ham, der vælger Synsmændene. Dersom man vilde søge disse Banfæligheder fjernede ved istedetfor at betro alle Konsuler den ommeldte Virksomhed at bemyndige Administrationen til at udvælge een eller enkelte Konsuler i hvert Land til dette Hverv, vilde Saadant dels stride mod den bestaaende konsulære Ordning, efter hvilken enhver Konsul er eneraadende i sit Distrikt, dels paalægge disse ulønnede Funktionærer, der tillige ere Handelsmænd, en næsten uoverkommelig Byrde, naar de til enhver Tid skulde være rede til at forlade deres private Forretninger og begive sig til en maaste fjern Havn og forblive der, til Sagen var færdig tilende.

Under disse Omstændigheder er Indenrigsministeriet med Udenrigsministeriet blevet enigt om, at det muligt vilde være rettest at søge Sagen ordnet paa den Maade, at Udsøvelsen af det heromhandlede Eftersyn betros Bureau Veritas' sædvanlige Agenter, hvis Medvirkning allerede, og uden at nogen Klage derover vides at være fremkommen, er bragt til Anvendelse med Hensyn til Undersøgelse af nykjøbte Skibe i Udlandet (jfr. Indenrigsministeriets ovennævnte Bekjendtgjørelse af 21de September 1878). Det er vel muligt, at disse Agenter ved Eftersynet af danske Skibe vilde komme til at tage Hensyn til andre Detailler, end de ere vante til under deres sædvanlige Virksomhed, men dette vilde formentlig neppe medføre større Banfælighed.